

Літературно-мистецька сторінка

Пізня поезія душі...

Ярослав ДРАНЧУК народився в с.Липовиця Рожнятівського району, що на Івано-Франківщині, в селянській сім'ї. Пережив Другу світову війну, Голодомор. Закінчив середню школу, Станіславську торгово-кооперативну школу, Вище ревізорське училище Центросоюзу в Краснодарі та Кременецький лісотехнічний технікум. Нині живе в с.Білокриниця Кременецького району. Доглядає город і пише вірші, які заповнюють його самотню душу. Поезії друкувалися у восьми збірках, окремі з яких читають українці в Аргентині, Англії, Іспанії, Італії, Греції, Росії. Пропонуємо вашій увазі твори зі збірки «Пізня поезія».

РІДНА ЗЕМЛЯ

В далеких Карпатах у лузі калина
Гілля нахилила, бо грона червоні
Висять над водою, як в лісі малина,
Де грався малим я над Чечвою в зворі.
Я там народився і побачив світ,
Тай бігав до школи в селі ізрання.
Там щасливо прожив 12 тих літ,
Де була прекрасна родина моя.

Це було вже давно, як пішов я у світ,
А в лузі калина шумить ще зелена;
З тих пір проминуло уже скільки літ,
Де ж ділася давня моя наречена?
А над калиною пташки вже щебечуть,
Дивляться звисока, чи додому йду,
Й проноситься голос, немов за мною плачуть,
Заводять за мною, чи додому прийду?
Посадив калину в себе біля хати,
Щоб про мене пам'ять колись ще була,
Де мене маленьким зустрічала мати,
І щедрим врожаєм родила земля.
Посадив калину, хай рясніє цвітом
І занесе грона у далекий світ,
А я на чужині з батьківським привітом
Залишив по собі калиновий цвіт.
Колись повернуся відвідати родину,
Прилечу додому під рідний поріг,
Не забуду рідну малу батьківщину,
Що ждатиме сина з далеких доріг.
Подивлюсь: калина росте біля хати
Ті грона червоні побачу здала.
З радістю зустріне, наче рідна мати,
Приголубить рідна карпатська земля.

НА ВІЙНУ!

Ой, не плачмо, не стогнім, помочі немає:
Напала орда зі Сходу і народ страждає.
Гуртуймося, українці, йдім край захищати,
Берім зброю всі у руки, будем воювати.
Не ховайтеся в Росії і в інших країнах,
Бо нам ніхто не pomoже, будем в голих стінах.
Не надіймось ми на Захід, що вони допоможуть,
Бо на словах, не на ділі, помагати можуть.
Ой, не плачмо, не стогнімо, нехай прийде поміч:
Один Бог нам допоможе, як буде ця січ.
На Донбасі ворог звів своє павутиння,
На нас, людей, як на звірів, немає терпіння.
Б'ють по містах і по селах, гради випускають,
Летять кровця українців, совісті не мають.
Ці ведмеді-дикуни не хочуть робити,
Завойовують країни, щоби добре жити.
Депутати Верховної і ви, урядовці,
Йдіть країну захищати, не грійтеся на сонці
На Канарських островах, бо буде руїна,
Не тлуміться, не бийтеся, — стогне Україна,
Бо пора вже в Україні порядок навести:
Олігархів і злодіїв з лиця землі змести.

Як на Сході цвіт наш гинув за неньку Вкраїну,
Набивали ви кишені, робили руїну.
Колись прийде Божий Суд, спитає Всевишній,
Що зробили задля фронту ви, пани колишні?

НАД НАМИ ЗНУЩАЛИСЯ ВІКАМИ

Ми були добрі «старшим братам»,
Ім пробачали знущання віками
Та все прощали помсту катам,
Які сміялись над нами.
Після тортур запитуєм: хто ми?
Чом боротись із ними не було відваги?
Нас же вони рівняли з рабами
І відсиляли в сибірські ГУЛАГи.
Вже пора зрозуміти: не раби українці,
Тільки вічно в Росії були безголосі.
Бо хотіли кати, щоб були ми, як вівці,
Віками голодні, принижені й босі.
Ми ж ворогам дозволяли було
Сміятися з рідної мови,
Терпіли в злиднях все їхнє зло
І слухали «дружні сердечні промови».
Де ж той наш вождь, що зуміє сказати:
«Досить знущатися! Буде Вкраїна!
Дороги для нас вже немає назад:
Поставимо наших катів на коліна!».

Я НАРОДИВСЯ В УКРАЇНІ

Я українцем народився,
Ним є і ним я буду,
І до кінця свого життя
Вкраїни-неньки не забуду.

Вродився українцем я,
В пеленах мами розвився,
Із мовою українською
Навіки я вжився.

Тільки в Україні житиму
Та служить їй буду.
Чесний, гідний, працьовитий
Рід наш не забуду.

Зостанусь я українським
І вірним їй сином.
Не буду п'яним, як москаль,
Шлятись попіл тином.

Мої прадіди, батько і мати,
Сестри і рідна дружина,
Мої діти, правнуки-внуки —
Українська у нас вся родина!

Нам досить московське ярмо тягти!
Женімо орду і не будем тужити!
За сонце ясне і неба блакить
Час настав Україні вже вільно жити!

ЗАНЕСЛО В СВІТ УКРАЇНЦІВ

Червону калину птах занесе
У дзьобі в світі з України.
Вісточку українцям з дому принесе.
Чи вибрався рідний край із руїни?

Прощаються діти із землею рідною,
Розкидані в світ від біди і війни,
Живуть там у серці лише з Україною
І думками про рідних: як там вони?

Привезуть на чужину святої землі,
Бережуть рідну мову, українські пісні.
Лиш там не співають наші солов'ї,
Не росте калина на чужій землі.

Роз'їхались сини від родини
В далекі світи, щоб краще прожити,
Від рідної неньки, неньки-України.
За нею постійно будуть тужити.

Будуймо Вкраїну, щоб ніхто не тікав,
Щоб була робота, краще було жити,
Щоб до дітей-сиріт кожен повертав
У радості й мирі Вкраїні служити.

ЯК ДАВНО ЦЕ БУЛО

У горах заросла стежина,
Звідки я подався у світи.
Де та рідна хата і маржина?
Все змінилось. Як той сум знести?

Знов бачу серцем ту високу стріху,
З якої все дивився в небеса.
В дитинстві стільки радості і сміху
В потоках вод гірська ріка несла!

Десь там перед хатою були ясени
І яблуня в саду рясно цвіла.
Я бачив яскраві дитячі сні,
А нині стежина туди заросла.

Давно це було все, ой, дуже давно,
Як мені під вікном щебетали пташки...
Тепер постарів і дивлюсь у вікно,
Бо тут, на Волині, промчали роки.

Я ріс довго так і давно в чужині,
Уже й покоління вдома змінилось.
Все згадую, дещо я бачу у сні,
Бо в пам'яті дещо таки залишилось.

СПЛИВАЄ ЧАС

Спливає час... Спішать у вічність друзі...
Опадає з дерев у саду весен цвіт.
Восени знов трава висихає у лузі.
Ну а ми все сумуєм за щастям минулих літ.

Глуха старість веде жорстоку самоту,
Де серце плаче у безсонну ніч.
Надворі холод переходить у сльоту.
А я у хаті з самотою віч-на-віч.

Люба дружина померла вже давно.
Сам сирота, як тополиня в полі,
Лиш часом мовчки дивлюсь у вікно,
Сумую-плачу в хаті, як в неволі.

Ні з ким розвіять думку ту,
Нема розмови і порад нема,
Зайду у хату вже пусту,
Сиджу я вдома дотемна.

Отак стрімко летить життя у безвість,
Вже осінь пізня тіло гне додолу.
Ніхто з рідні не принесе радісну вість
До мого самотнього дому.

Поволі я готуюсь в дальню даль,
Спішу у вічність, як колишні друзі.
У серці залишається печаль:
Прожив життя я власне у напрузі.

Пройшло життя, та переважно в тузі:
Що доброго для України я зробив?
Сніг замітає і стежину в лузі,
І землю рідну, яку так любив...

ТИ ПРИХОДИШ ДО МЕНЕ У СНИ

У дворі біля рідної хати вже сніг і морози...
Тут матуся мене колисала в колісці колись.
Ти прости мені, мамо, за всі твої муки і сльози,
Коли діти твої журавлями у світ здійнялись.
Так, матусю, малим ще подався я з рідної хати,
Бо нелегка судьба мене гнала в далекі світи.
Та за мене молилась, тужила і плакала мати,
Щоби біль від розлуки було мені легше нести.
Пам'ятаю, ходила ти у вишиваночці новій,
Як покрилась твоя голова туманом сивини.
Своє серце несла за дітей ти у смутку і слові.
...Моя старість приходить з тобою до мене у сні.
Мене гнали літа неспокійні у світ з буйним вітром,
Коли біль першим снігом на зранене серце упав.
Всиротіли край хати й померзли згорьовані квіти,
Ті, що мама садила, а я їх їй не дарував.
А тепер, коли домом тобі уже стала могила,
Я несу і кладу тобі квіти щоразу з весни
І за спокій твоєї душі молюсь, матінко мила.
Ти ж приходиш до мене в мої неспокійні сні...